

A csábítás művészete

Egy héttel később, öt nappal az én „nagy napom” előtt, Igazgyöngy behívott a szobájába, hogy néhány tanáccsal lásson el az utolsó pillanatokban, mielőtt még a felhők és az eső táncára kerülne sor.

Amikor leültem nála, jelentősegteljesen pillantott rám. – Xiang Xiang, jobb lenne, ha alaposan felkészülnél Fung nagymester fogadására, mert ő hamarosan eljön, hogy felhasítsa a dinnyédet. Nehogy már az első alkalommal magadra haragítsd őt, különben nagyon nagy bajba kerülsz. Nemcsak Mama és De fog kegyetlenül megbüntetni téged, de Fung nagymester is bosszút áll rajtad, mert nagyon sok pénzt fizetett érted.

Igazgyöngy elmondta nekem, hogy ha egy vendég csalódik egy lány szolgáltatásában, akkor „összezúzza a barlangot” – vagyis tönkrevéri a bordélyt –, és akkor minden kárt a szerencsétlen lánynak kell kifizetnie.

Némi csönd állt be közöttünk, és nekem az járt a fejemben, amit a kísértetjárta kertben láttam pár nappal korábban, és a fülem hegyéig elvörösödtem.

– Mi az Xiang Xiang?

Úgy éreztem, mintha egy szentjánosbogár akadt volna a torkomon.

– Kérdezni szeretnél tőlem valamit?

Végül csak suttogni tudtam. – Igazgyöngy nővérem... az a férfi a kertben... Jiang Mou volt?

Nővérem riadtan pillantott rám. – Xiang Xiang, légy elővigyázatos, mit mondasz! Erről senki sem tudhat.

Bólintottam. – Szándékosan hagyta, hogy Tavasz Hold és én nézhessünk benneteket?

Igazgyöngy elmosolyodott, és nagyon titokzatosan tekintett rám feldíszített lámpájának sárga fényében.

– Ezek szerint szereted Jiang Mout? – Hallgatását helyeslő válasznak vettem. – Akkor miért nem mész hozzá, és hagyod el a Barackvirág Pavilont?

– Mert ő szegény és már nős. – Igazgyöngy felsóhajtott, miközben gyönyörű jade karkötőjével játszott szórakozottan. – Nem gondolj szerelemre, Xiang Xiang. A szerelem semeddig sem tart; gondolj inkább az örömrre.

– De az se tart sokáig.

– De legalább utána nem marad fájdalom a szívünkben. – Nővérem az órára pillantott. – Jobb lesz, ha nyomban nekifogunk a leckének.

Igazgyöngy hagyta, hogy odaüljek mellé a fésülködőasztal elé. – Xiang Xiang – mondta, és kettőnk tükörképét nézte a tükörben –, tudsz már a felhőkről és az esőről mindent?

Bólintottam.

Nővérem tovább folytatta. – A legfontosabb dolog az incselkedés és a csábítás. Mert ha túl gyorsan megadod ezeknek a *chou nanren*eknek azt, amit akarnak, akkor csalódottak lesznek. Ne feledd, hogy a feleségeiknek ugyanolyan cinóbervörös résük van, mint nekünk. Csakhogy mi ismerjük a kacérkodás művészetét, és fel tudjuk őket izgatni. Nem csak azzal hozod őket izgalomba, ahogyan kinézel, hanem a mozdulataiddal – még azzal is, ahogyan alszol.

– De Igazgyöngy nővérem, ha alszunk, akkor nem mozgunk.

– Csakhogy mi színleljük az alvást. Nem hallottad azt a mondást, hogy „a vadalma alszik tavasszal”? Ez azt jelenti, hogy a szép nő csábítóan alszik. És a tavasz a nyitja mindennek...

– Miért?

– Mert a tavasz a vágy évszakja, amikor a szerelem születik!

Igazgyöngy álmodozón nézett a tükörbe, ajkát résnyire nyitotta, majd a nyelvével megnedvesítette a felső ajkát – olyan volt, akár egy friss, harmatos rózsabimbó. – Mi nők jó szakácsok vagyunk, akik öt ízt keverünk össze harmonikusan, hogy finom levest kapjunk.

– Szeretem a levest.

– Xiang Xiang, nem légy ilyen értetlen, jó? Mielőtt idejöttél a Barackvirág Pavilonba, nem csináltál mást, csak tanultál. De ennek most nem sok hasznát veszed.

Álmodozó pillantást vettem rá: – A szüleim mindig is azt akarták, hogy én legyek az első női *zhuang yuan*. Vagyis kiválóan teszem le a vizsgáimat, és a császár ad nekem állást.

Igazgyöngy szánakozva nézett rám, majd kissé élesebb hangon azt mondta: – Én is egyetemi szinten tanítom meg neked, hogyan kell elcsábítanod azokat a *chou nan*reneket. Már el is felejtetted, hogy a jövő héten lesz az első „vizsgád” Fung nagymesterrel?

Aztán tovább folytatta. – A nő legcsábosabb eszköze a szeme. – Igazgyöngy lesütötte a szemét, és a szemhéja alól pillantgatott rám. A pupilláit mintha üvegmázzal vonták volna be. Lassan körbeforgatta a szemét, mintha részeg lenne. Olyan mágneses vonzeró áradt a pillantásából, hogy szinte megbűvölt engem is, ahogy a szeretőjével tette a kertben. Éreztem, hogy elvörösödik az arcom.

– Xiang Xiang, a múltkor azt mondtad nekem, hogy az apád *kung fu* tanult.

Bólintottam.

– Akkor úgy gondold a szemedre, mint a szexuális *kung fu* legfontosabb fegyverére. Támadj, akár egy tigris, és visszakozz, akár egy szűz.

Miközben megpróbáltam megemésztetni a szexuális *kung fu* receptjét, Igazgyöngy újabb tanácsokkal látott el. – Mindig legyen izgató a pillantásod. Nincs rosszabb a kifejezéstelen szemeknél, azok olyanok, akár a döglött halaké.

Felkacagtam.

Nővérem korholó pillantást vetett rám. – Xiang Xiang, úgy kell a vendégeidre nézned, hogy egész testükben megborzongjanak, és ne

legyen erejük ellenállni neked. Természetesen ha a vendég a szerény, tartózkodó nőket kedveli, akkor színleld a szelídséget, és időről időre vedd le róla a tekintetedet. Ezért vannak a pekingi operákban... Xiang Xiang, figyelj te egyáltalán rám?

– Papa! – kiáltottam fel, és könnyekben törtem ki, majd kifutottam Igazgyöngy szobájából.

A következő délután, amikor ismét felkerestem Igazgyöngyöt a szobájában, nővérem nem hozta szóba előző napi érzelmi kitörésemet. Teát öntött nekem és magának, és a gondolatainkba merülve szürcsöltük a frissítő italt. Ő is az apámra gondolt vajon? Mindig is tudni szerettem volna, hogy mi jár Igazgyöngy fejében. Ugyanakkor nagyon kedves volt hozzám, de olyan titokzatos, mint Guan Yin feje körül a glória.

Igazgyöngynek ezen a napon nem volt sok kedve a tanításhoz. Hosszú ideig melengette a kezében a csészéjét, mielőtt felállt a kanapéról. – Ma arra foglak megtanítani, hogyan kell járnod. Ne feledd, hogy soha ne siess, hanem mozogj lassan, nézd csak így, ahogy én. – És akkor elkezdett kicsiket lépegetni a szobában. – Ezt az aranylótusz kis lépéseinek hívják. Képzeld el, hogy a lábad alatt lótuszok virágzanak, vagy a széllal hajladoznak az alkonyatban.

Behunytam a szemem, és igyekeztem magam elé képzelni, amit Igazgyöngy mondott. De nekem csak az anyám az apám jelent meg előttem, és én eveztem a lótuszokkal benőtt Nyugati-tavon a csónakban, amelyben ők is benne ültek. Mama nagyon csinos és boldog volt, kihajolt a csónakból, és széthajtotta a leveleket, Papa pedig leszakított nekem egy virágot, és beletűzte a hajamba, amit a naplemente aranyos színűre festett...

Ekkor Igazgyöngy nekitámaszkodott a falnak. – Amikor állsz, kissé hajolj előre. És a testednek állandó mozgásban kell lennie, a hátad hullámozzon, az ujjaiddal morzsolj egy zsebkendőt vagy simítsd végig a fogaidat, a szemeddel nézz körbe.

Feltört belőlem a kérdés: – Igazgyöngy nővérem, teljesen össze vagyok zavarodva. Az anyám pont az ellenkezőjét tanította ne-

kem. Arra figyelmeztetett, hogy soha ne billegtessem a testem, mert az nem illik egy hölgyhöz. Azt szokta mondogatni nekem, hogy „A himbálódzó falevelek leesnek a fáról; a himbálódzó nőknek rossz sorsuk lesz”.

Igazgyöngy nagyot sóhajtott. – Igen, az anyádnak igaza volt. De mi nem vagyunk hölgyek, mi csak szajhák vagyunk.

Hosszú, szomorú csend telepedett közénk.

Nővérem a lábamra pillantott. – Xiang Xiang, a tested egyetlen hibája a lábad; egy kicsit nagynak tartom őket.

Azonnal az asztal alá csúszttam a lábamat.

– Nagyon jó! Mindig rejtse el a lábát! De ne feledkezz meg arról, hogy azt, ami szép rajtad mutasd meg. Például ha valakinek szép felsőteste van – és ekkor Igazgyöngy saját magára mutatott –, mint például nekem, akkor mindig hajoljon előre egy kicsit. Ez „a test felkínálása a Dharmának”. Igazgyöngy belesípített az arcomba. – Xiang Xiang, az egyetlen fegyverünk, amivel hatalmunkban tarthatjuk a férfiakat, a szex. Még ha a legrútabb férfival is szexelsz, aki már fél lábbal a sírban van, akkor is a legjobbat kell kihoznod magadból, és úgy kell cselekedned, hogy a vendéged a mennyekben érezze magát. Ne feledd, amiket tanítok neked, mert csak így lehet belőled *ming ji*, vagyis rajongott kurtizán, amíg csak élsz.

Határozottan bólintottam.

Nővérem újra odaült mellém. – Xiang, Xiang, észrevetted már, hogy a mi országunkban semmit nem fejznek ki egyenes úton, hanem mindig szövevényesen és kerülő utakon juttatják kifejezésre a mondandójukat?

Válaszolni akartam neki, de Igazgyöngy csendre intett. – Kínában a folyosók sem egyenesek, hanem kanyargósak. Kipillantott az ablakon. – Ezért amikor sétálunk, akkor mindig izgatottan várjuk, mibe botlunk majd bele: egy hold alakú kapuba, ami egy bambuszliget közepén áll, vagy egy kicsiny, díszök alakú nyílást fedezünk fel a sövényben, amin keresztül a ködbe burkolódzó távoli hegyekre nyílik kilátás.

Most is hevesen bólogtam, majd Igazgyöngy elővette a *qint*, és letette az asztalra. Szembe ültem vele, és a szívem megtelt örömmel.

– Nézd, Xiang Xiang – mondta nővérem –, a *qin* muzsikája is kanyargós.

Most Igazgyöngy végighúzta az ujjait a hangszeren. – Ezt a pengetést úgy hívják, hogy „a szöcske hívja az őst”. Amikor a szöcske összedörgöli a szárnyait, akkor ilyen hosszasan hallható hangot ad ki. – Nővérem megint végighúzta az ujjait a húrokon. – És ezt a hangot pedig úgy nevezik hogy „a majom ugrál a fán”, mert a majom hol felugrik, hol pedig megkapaszkodik az egyik ágban.

Végül rátette a kezét a húrokra, hogy elhalkuljanak. – És mivel ilyen szépen kanyarognak a *qin* dallamai, a hangok hosszan visszhangoznak a szívedben... Bárcsak ugyanilyen hatással lehetnének mi is a férfiakra! – Vágyakozással teli mosoly jelent meg az arcán. – Akkor minden büdös és rothadt férfi a lábunk elé öntené dagadó zsebéből a pénzt. Különből miért nem maradnak otthon, és basszák meg a saját feleségüket, ami ingyen van?

Kuncogni kezdtem, de közben fogalmam sem volt, hogy mit jelent az, hogy ingyen megbaszni a feleséget.

Igazgyöngy feddően pillantott rám. – Xiang Xiang, bár mi felnézünk azokra a *tisztességes* nőkre, tudod, hogy ők miért irigyelnek minket?

– Persze, hogy tudom, Igazgyöngy nővérem, mert te sokkal gyönyörűbb vagy náluk, és sok csinos ruhád és szép ékszered van.

– Xiang Xiang, igaz, amit mondtál, de ennél többről van szó. Ezek a tisztességes asszonyok titokban csodálnak minket. Mert mi megmutathatjuk a szépségünket szívünk választottjának anélkül, hogy a zsémbes konfucianus férjek megdorgálnának minket. Amellett te is ismered a közmondást: „Ahhoz, hogy egy nő erényes legyen, nem kell semmihez sem értenie.” De mi nem vagyunk erényesek, ezért művelnünk kell képességeinket, és meg kell őket mutatnunk a világnak. A férfiaknak azért van szükségük a feleségükre, hogy gyermekeket szüljenek nekik, viszont miránk is szükségük van, hogy megkapják tőlünk azt, amit a sárga, ráncos arcú nejeiktől nem kapnak meg – mert mi felkavarjuk a szívüket, feltüzeljük az érzéseiket, a zenénkkel, a táncunkkal és a festményeinkkel tápláljuk a lelküket.

Lehet, hogy megvetnek bennünket, de nekünk nem kell ostobának tettetnünk magunkat, mint a feleségeiknek otthon.

Ekkor pajkosan rám mosolygott. – Én fel tudok izgulni, és bármelyik férfival fel tudom kavarni a felhőket és az esőt, míg azok az aszszonyok csak egyetlen férfihoz ragaszkozhatnak, még akkor is, ha már meghalt! – Alighogy befejezte a mondatot, vidám kacagásban tört ki, mintha olyan nagy boldogság lenne prostituáltként lenni!

Én is vele nevettem. Addig kacagtunk, amíg kicsordult a könnyünk, és levegő után kapkodtunk.

Amikor lecsillapodtunk, Igazgyöngy intett nekem a jade karkötős kezével: – Most tartsunk egy kis szünetet.

Annyira nyugtalan voltam, hogy úgy éreztem, ki kell mennem az udvarra. De esett az eső, ezért csak kilestem a rácson, és figyeltem, ahogy a kövér vízcseppek ráhullanak a buja levelekre. Pár perc múlva elállt az eső, akkor kimentem és sétáltam kicsit a kanyargós ösvényen Aztán leültem egy kőpadra a kis pavilonban, és kikémleltem egy váza alakú nyíláson abban a reményben, hogy majd egy távoli, ködbe burkolódzó hegyet pillantok meg.

Aztán éhes lettem, és a konyha felé vettem az irányt. Amikor átléptem a küszöböt, finom illat csapta meg az orromat. Ah Ping azonban nem volt sehol. Az éhség belemart a gyomromba, ezért odamentem a fortyogó üsthöz, és a tartalmából kikanalaztam egy adag ételt egy tányérba, majd belekóstoltam, és élvezettel nyeltem a finomságot.

Amikor hangosan szürcsöltem, Ah Ping beviharzott a konyhába.

Felpillantottam rá. – Ah Ping, ez nagyon jó! Valami újdonságot készítettél?

Legnagyobb meglepetésemre elféheredett az arca.

– Valami baj van?

A szakácsnő nem válaszolt, de folyton a fejét rázta.

Incelkedni kezdtem vele. – Ez valami igazi különlegesség lehet, amit egy fontos vendégnek készítettél, igazam van? De ne aggódj, csak egy kicsit vettem belőle. Nagyon ízletes. Mondd csak, mi ez?

Az asszony még mindig nem akart válaszolni nekem, odament a mosogatóedényhez, és tisztítani kezdte a lábosokat.

Folytattam az evést egy darabig, majd egy gondolat hasított az agyamba. – Tudod, hol van Guigui? Szeretnék adni neki is ebből a finomságból.

Ah Ping került a tekintetemet, és az előttem lévő tányérra mutatott, azután a hasamra bökött.

– De hol van Guigui?

Megint mutogatni kezdett, de ezúttal hevesebben és nyomatékosabban.

Beletelt pár másodpercbe, amíg a bomba felrobbant. – Úgy érted, hogy...

Bólogatni kezdett, és közben törölgette az edényeket. Aztán vizet öntött egy óriási edényből a mosogatóba. A konyhát hamarosan betöltötte a víz locsogásának a hangja. Könnyek patakzottak végig az arcomon. – Te megfőzted Guiguit?

A szakácsnő még mindig bólogatott, és csak az edényekkel foglalatzkodott.

– Ó, hogy tehettél ilyet? Undorító szörnyeteg vagy!

Ekkor nagy zajt csapott a lábasokkal.

– Ó, jóságos ég, te megfőzted Guiguit, én meg megettem őt!

Kirohantam a konyhából, és addig hánytam, amíg már nem jött más a gyomromból, csak epe. Aztán szívből zokogni kezdtem. – Ó, Guigui, annyira sajnálom. Honnan tudhattam volna, hogy Ah Ping megfőzött téged? Nem tudtam, hogy ez te vagy!

Amikor kisírtam magam, elővettem Guan Yin-medálomat, és hosszú imát mormoltam. Először azt kértem a kiskutyától, hogy bocssáson meg nekem, aztán az istennőhöz könyörögtem, hogy küldje a kis állatot a Nyugati Paradicsomba, ahol hamar újjászülethet emberként, és ismét itt lehet velem.

Az ima megnyugtatót és lecsillapított. Lábam Igazgyöngy szobájához vitt. Miután leültem mellé a kanapéra, sírásban törtem ki. – Igazgyöngy nővérem...

– Valami baj van, Xiang Xiang?

Megint zokogásban törtem ki.

Igazgyöngy előhúzott egy zsebkendőt, és letörölte az arcomat.

– Kérlek, mondd el nekem, mi történt.

– Ah Ping néni megfőzte Guiguit, én meg megettem őt!

Legnagyobb meglepetésemre Igazgyöngyöt nem sokkolta a hír. Kissé összekócolta a hajamat. – Sajnálom. De miért etted meg?

– Mert nem tudtam, hogy ő van a tányéromban! – motyogtam neki nagy szipogva.

– Ez nem nagy ügy.

Könnyáztatta szemmel néztem rá. – Még hogy nem nagy ügy!

– Itt gyakran megfőzik a kiskutyákat. A vendégek azt hiszik, hogy a kutyából készített erőleves megerősíti a jade botjukat.

– Ó, jóságos ég, ez annyira gusztustalan! Hiszen azok a kiskutyák még csak bébik!

Igazgyöngy a karjába vett. – Xiang Xiang, ebben a házban ennél sokkal szörnyűbb dolgok is történnek.